מסתברא א שגגת שבת וזדון מלאכות פשיטא ליה דימים שבינתיים הויין ידיעה לחלק וזדון שבת ושגגת מלאכות הוא דבעי מיניה א]כגופין דמיין או לאו ופשיט ליה דזדון שבת ושגגת מלאכות כגופין דמיין ולא קביל מיניה ופשט ליה דולדי מלאכות כמלאכות דמיין ולא קביל מיניה אמר רבה מנא אמינא לה דתנן א) כלל ב גדול אמרו בשבת כל השוכח עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה אינו חייב אלא אחת ג היודע עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה חייב על כל שבת ושבת ד היודע שהוא שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה חייב על כל אב מלאכה ומלאכה ואילו חייב על כל אב מלאכה של כל שבת ושבת לא קתני מני הא אילימא ר"א אימא סיפא ב)ה העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת אין חייב אלא אחת ג ואי ר"א ב] חייב על כל ולדי מלאכות כמלאכות אלא פשיטא ר"ע היא וש"מ שגגת שבת וזדון מלאכות פשיטא ליה דימים שבינתיים הויין ידיעה לחלק זדון שבת ושגגת מלאכות הוא דבעי אי כגופין דמיין ופשט ליה דכגופין דמיין ג] ולדי מלאכות כמלאכות דמיין ותרוייהו לא קביל מיניה אמר ליה אביי לעולם אימא לך זדון שבת ושגגת מלאכות פשיטא ליה לר"ע דשבתות לאו כגופין דמיין ושגגת שבת וזדון מלאכות הוא דבעי מיניה דימים שבינתיים מי הויין ידיעה לחלק או לא ופשיט ליה דימים שבינתיים ד]לחלק וקביל מיניה ופשט ליה ולדי מלאכות כמלאכות דמיין ולא קביל מיניה רב חסדא אמר י זדון שבת ושגגת מלאכות אפילו ר"ע ס"ל דכגופין דמיין ה] וכי בעי מיניה שגגת שבת וזדון מלאכות הוא דבעי מיניה דימים שבינתיים אי הויין ידיעה לחלק ופשיט ליה ז ימים שבינתיים הויין ידיעה לחלק וקביל מיניה ופשט ליה דולדי מלאכות כמלאכות דמיין ולא קביל מיניה אמר רב חסדא מנא אמינא לה דתניא ח הכותב שתי אותיות בהעלם אחת חייב ד בב' העלמות רבן גמליאל מחייב וחכמים ט פוטרין ומודה רבן גמליאל שאם כתב אות אחת בשבת זו ואות אחת בשבת אחרת ו] פטור ותניא אחריתי הכותב שתי אותיות בשתי שבתות אחד בשבת זו ואחד בשבת זו ר"ג מחייב וחכמים פוטרין קא סלקא דעתך דר"ג כר"ע סבירא ליה בשלמא לדידי דאמינא זדון שבת ושגגת מלאכות אפילו ר"ע ז] אומר דשבתות כגופין דמיין הא דתניא פטור בזדון שבת ושגגת מלאכות דשבתות כגופין דמיין והא

מסתברא. מהא מתני' דאמרינן לקמן: **השוכח עיקר שבת.** דסבור לא נכתבה שבת בתורה דהיינו העלם זה וזה בידו שגגת שבת ושגגת מלאכות: (א) **חטאת אחת.** על כולן יח] [דחדא] שגגה היא והתם ליכא למימר ימים שבינתיים הויין ידיעה דהא לא ידע לעולם עיקר שבת עד שילמוד: **היודע עיקר שבת.** שידע שארבעים אבות מלאכות אסורות בשבת אבל אינו יודע שהיום שבת דהיינו שגגת שבת וזדון מלאכות ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה ולא נודע לו בינתיים שחטא: **חייב על כל שבת ושבת.** חטאת אחת משום דימים שבינתיים הויין ידיעה לענין שגגת שבת ואינו חייב על כל מלאכה ומלאכה של כל שבת ושבת דהא שגגת שבת וזדון מלאכות יט] דהיינו הנה שהיא אחת אבל כגופין דמיין ליכא למימר כ] (פשטו מינה) דנימא דמש"ה חייב על כל שבת דעל כרחיך מסיפא קדייק ואזיל דלית ליה להאי תנא שבתות כגופין דמיין וטעמא דרישא משום דימים שבינתיים הויין ידיעה לחלק: **היודע שהוא שבת ועשה מלאכות** כא] **[הרבה] בשבתות הרבה.** ואותן שעשה בזו עשה בזו דשגג במלאכות הרבה כסבור מלאכה זו מותרת חייב על כל מלאכה ומלאכה על שבת כב] ראשון דהיינו אחת שהיא הנה זדון שבת ושגגת מלאכות: **ואינו חייב על כל מלאכה ומלאכה על כל שבת ושבת לא קתני.** בהך סיפא גבי זדון שבת ושגגת מלאכות דכיון דאותן עצמן שעשה בזו עשה בזו ובהעלם אחד אלמא שבתות לאו כגופין דמיין וה"ל עושה מלאכה אחת כמה פעמים בהעלם אחד ואינו חייב אלא אחת: **מעין מלאכה אחת אינו חייב אלא אחת.** דכיון דאב אחד לכולן: **וש"מ.** ממציעתא שגגת שבת וזדון מלאכות פשיטא ליה לר"ע דימים שבינתיים הויין ידיעה מדקתני חייב על כל שבת ושבת: **ותרוייהו לא קביל מיניה.** מדלא קתני חייב על כל אב מלאכה של כל שבת וולדי מלאכות נמי לא קביל מיניה כדקתני סיפא מלאכה ה) אחת כו': **א"ל אביי** כג] **[כו'] לאו כגופין דמיין.** מדלא קתני על כל מלאכה של כל שבת: **וקביל מיניה.** מדתניא מציעתא חייב על כל שבת ושבת וה"ק סיפא דמתני' בהמה כשבת הדין עמך דודאי כזה כן זה: **ולא קביל מיניה.** מדתניא סיפא מעין מלאכה אחת כו'. בין אביי ורבה איכא פלוגתא אליבא דר"א בזדון שבת ושגגת מלאכות דלרבה מחייב ליה ר"א תרתי ולאביי אפילו ר"א לא מחייב אלא חדא ועוד דמאי דקאמר רבה דמיבעיא ליה לר"ע קאמר אביי דפשיטא ליה אבל תרוייהו מודו דלר"ע שבתות לאו כגופין דמיין וגבי שגגת שבת אית ליה ימים שבינתיים הויין ידיעה לחלק: **רב חסדא אמר זדון שבת ושגגת מלאכות אפי' ר"ע ס"ל כגופין דמיין.** והאי דקתני בכלל גדול ו) גבי שגגת מלאכות היודע שהוא שבת כו' חייב על כל מלאכה ומלאכה של כל שבת ושבת קאמר אע"ג דאותה שעשה בזה עשה בזה ובהעלם אחת אפ"ה חייב דשבתות כגופין דמיין משום הכי קתני בשבתות הרבה: **וקביל מיניה.** כדקתני (טעמא יד] כו') מציעתא היודע עיקר שבת כו': **ולא קביל מיניה.** כדקתני סיפא מעין מלאכה אחת כו': טו] **מנ"ל.** דאית ליה לר"ע שבתות כגופין דמיין: **ר"ג מחייב.** דאין ידיעה לחצי שיעור ולא מהני ידיעה שבינתיים לחלק שלא יצטרפו: **קס"ד ר"ג כר"ע ס"ל.** כדמפרש לקמן [יז.] דליכא למימר דכר"א ס"ל מדקתני ומודה: **והא דתני פטור בזדון שבת ושגגת מלאכות.** דכיון לשבתות כגופין דמיין גבי זדון שבת ושגגת מלאכות הוה ליה כעושה שני חצאי מלאכות שאינן דומות זו לזו בהעלם אחת שפטור מכולם ז):

אמר רבה מסתברא כו'. ופשט ליה דשבתות כי גופין דמיין כו'. ואם תאמר קשיא טז] מיניה אדרבה שהרי רבה קאמר לעיל לר"א דקצר וקצר מחייב תרתי אפי' בשבת אחת וא"כ למה צריך שבתות כגופין דמיין וכן בנדה מאי נפקא ליה מיניה מגופין מוחלקין הא ר"א מחייב על כל ביאה וביאה וי"ל דר"א השיב לר"ע לפי דברי רבי עקיבא: **דתנן** כלל גדול כו' **אלא פשיטא ר"ע היא וש"מ ימים שבינתים כו'.** וא"ת מאי פשיטא ליה להביא ראיה יז] מדבריו וי"ל דסבר רבה כיון דמיבעיא ליה בולדי מלאכות דהיינו העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת מיבעיא ליה יח] הסמוכה לה דהיינו יודע שהוא שבת ועשה מלאכות הרבה כו' דהיינו זדון שבת ושגגת מלאכות אי שבתות כגופין דמיין או לא: **רב** חסדא אמר כו' ופשט ליה ימים שבינתיים הויין ידיעה לחלק כו'. יט] כי קמייתי ראיה מיניה אבל לא מק"ו דהא אותיב ר"ע על הק"ו כ] אלא מקבלה חייב על כל אחת ואחת: **אמר** רב חסדא מנא אמינא לה דתניא הכותב כו' ומודה ר"ג שאם כתב כו' פטור. מהך לבד לא כא] הוה מייתינן בשבתות כגופין מדחזינן דפטור דאיכא למימר דמיירי בשגגת שבת וזדון מלאכות ולכך פטור דימים שבנתיים הויא ידיעה לחלק כב] דאף על גב דר' גמליאל קאמר אין ידיעה לחצי שיעור כג] דלמא ידיעה כי ההיא מחלקת דאיכא לחלק בין ידיעה לימים שבינתיים ובימים שבינתיים מודה דאינה מצטרפת לכך צריך להביא כד] טעם אחר שזדון שבת יש חשיבות לשבתות להיות כגופין משגגת שבת: **ותניא** אחריתי כו'. הא דתניא פטור בזדון שבת ושגגת מלאכות דכיון דשבתות כגופין דמיין גבי זדון שבת ושגגת מלאכות כה] (דכיון דשבתות כגופין דמיין) ה"ל כעושה ב' חצאי מלאכות שאינן דומות זו לזו בהעלם אחת שפטור כו] מכולם:

ר"ג

נט א מיי' פ"ז מהלכות שגגות הלכה ט:
ס ב ג מיי' שם הל' ג:
ד [מיי' שם הל' ג]:
סא ה מיי' שם הל' ז:
סב ו מיי' שם הל' ג:
סג ז מיי' שם הל' ט:
סד ח ט מיי' פ"ו שם הלכה ח:

שיטה מקובצת

א] מיניה אי כגופין דמיין וחייב על כל שבת ושבת ועל כל מלאכה ומלאכה של כל אב ואב אי לא ופשיט: ב] ר"א הא ר"א מחייב על ולדי תיבת כל נמחק: ג] ודולדי מלאכות: ד] שבינתים הויין ידיעה לחלק כו' ופשט ליה דולדי מלאכות: ה] וכי בעי מיניה שגגת שבת כו'. תימה לרב חסדא מאי ראיה מביא ר' אליעזר מבהמה דמאי ימים שבינתים איכא דהיינו ימי היתר ואין לפרש הבא על הבהמה יוכיח שאם בא ה' ביאות אפילו על בהמה אחת חייב על כל אחת ואחת שהרי ר"א מחייב על כל כח וכח כ"ש מלאכות הרבה בשבתות הרבה דא"כ מה השיב ר"ע בהמה כשבת כי היכא דמבעיא ליה בשבתות הרבה א) מבעיא ליה בבהמה ואי [לא] בבהמה אחת איירי פשיטא ליה לר"ע כיון דגופין מחולקין וצ"ע. הרא"ש: ו] אחרת שהוא פטור: ז] ר"ע מודה דשבתות תיבת אמר נמחק: ח] כולן דשגגה אחת היא: ט] מלאכות אינו חייב אלא אחת דהיינו: י] למימר ותפשוט מינה דנימא תיבת פשטו נמחק: יא] מלאכות הרבה בשבתות: יב] שבת אחת דהיינו. תיבת ראשון נמחק: יג] אביי כו' לאו: יד] טעמא מציעתא תיבת כו' נמחק: טו] מנא אמינא דאית. תיבת מנ"ל נמחק: טז] קשיא דרבה אדרבה תיבת מיניה נמחק: יז] ראיה לדבריו דילמא כדקאמר אביי וי"ל (אות מ' נמחק) לשון הרא"ש והא מסתבר טפי למימר דלא פליגי וי"ל דסבר רבה כיון דבעי מיניה אי ולדי מלאכות כמלאכות דמיין מסתמא אותה משנה דהיודע שהוא שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה דמתנייא אצל משנה דהעושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת גם ההוא מבעיא ליה. עכ"ל הרא"ש גליון: יח] ליה נמי אבבא הסמוכה: יט] כו' כדמייתי ראיה מנדה אבל לא: כ] הקו"ח אבל ולדי מלאכות כמלאכות א"ל מקבלה אות א' נמחק: כא] לא מצי מייתי דשבתות כגופין תיבת היינו ואות ב' נמחק: כב] עיין בחדושין: כג] שיעור כידיעה אלמא ידיעה כי האי מחלק דאיכא: כד] להביא ותניא מתיבת וטעם עד סה"ד נמחק ומקומן לקמן: כה] תיבות דכיון דשבתות כגופין דמיין נמחק: כו] מכלום. לשון הקונטרס וקשה דמאי קאמר והא דתניא חייב בשגגת שבת וזדון מלאכות כיון דמדמין שבת לגופין ומלאכות חלוקות היכי מצטרפו והא חצי שיעור קצירה וחצי שיעור טחינה לא מצטרפי אפי' בשגגת שבת וזדון מלאכות לכך צריך לומר שיש טעם אחר לחלק בין שזדון שבת ושגגת מלאכות להיות כגופין מחולקין [טפי] משגגת שבת וזדון מלאכות:

א) נראה דצ"ל מיבעיא ליה בבהמות הרבה דאי לא בבהמה אחת איירי בוודאי פשיטא ליה לר"ע דחייב על כל אחת ואחת כיון דגופין מוחלקין.

מסורת הש"ס

א) שבת סז:, ב) [שבת סח.], ג) ב"ק ב. שבת עה: לו:, ד) שבת קה., ה) [מעין מלאכה רש"ש], ו) [שבת סז:], ז) מכלום. רש"ש, ח) רש"ק מ"ז,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה השוכח וכו' מלאכות הס"ד ואח"כ מ"ה אחת חטאת:

מוסף רש"י

כל השוכח עיקר שבת. אין שבת בתורה (שבת סז:). אינו חייב אלא אחת. חטאת אחת, בגמ' יליף לה שמירה אחת לשבתות הרבה ושמירה לכל שבת ושבת, ומסתברא דכי כתיב שמירה אחת לשבתות הרבה כי האי גוונא כתיב, דכולא חדא שגגה היא וקרבן אשוגג קאתי (שם). היודע עיקר שבת. שיש שבת בתורה ונאסרו בה מלאכות, ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה. על ידי שגגת שבת ששכח ששבת היום, מדקתני סיפא היודע שהוא שבת מכלל דרישא בדאין יודע שהוא שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה בענין זה ולא נודע לו בינתים שחטא (שם). חייב על כל שבת ושבת. חטאת אחת לכל שבת, ואע"פ שלא נודע לו בינתים והעלם אחד הוא, אמרינן ימים שבינתים הויין ידיעה לחלק, שאי אפשר שלא שמע בינתים שאותו היום הוא שבת אלא שלא נזכר לו במלאכות שנעשו בו, ושגגה קמייתא משום שבת הוא דהואי והא אתיידע ליה ביני ביני, הלכך כל חדא שבת חדא שגגה היא, ומיהו על הרבה מלאכות שבכל שבת לא מיחייב אלא חדא, דכולה שבת חדא שגגה, דהא לא שגג אמלאכות, דיודע הוא שהמלאכות אסורות אלא אשבת הוא דשגג (שם). היודע שהוא שבת ועשה מלאכות הרבה. שלא ידע שהמלאכות הללו אסורות ועשאם כמה פעמים בכמה שבתות, חייב על כל אב מלאכה ומלאכה. חטאת אחת, ואע"פ שחזר וכפלה בכמה שבתות, כולה חדא שגגה היא, דהא לא נודע לו בינתים, ולענין שגגת שבת הוא דאיכא למימר ימים שבינתים הויין ידיעה לחלק, אבל לענין שגגת מלאכות לא אמרו הכי, דמשום הפסק ימים אין לו לדעת אלא אם כן ישב ועסק לפני חכמים בהלכות שבת, ומיהו בחטאת אחת לא מיפטר על כל שבת, דשגגה לאו בשבת הויא אלא במלאכות, ושגגות טובא הוו לשבת אחת, ובגמרא (שם ע.) יליף פעמים שהוא חייב על כל אחת ואחת ופעמים שאינו חייב אלא אחת על כל שבת, ומסתברא לחיובא בזדון שבת ושגגת מלאכות, דאיכא שגגות טובא, ופטורא בשגגת שבת וזדון מלאכות דחדא שגגה היא (שם סז:). אב מלאכה דנקט לאו למעוטי תולדות, דה"ה לתולדות ובלבד שיהא תולדות דשני אבות, אלא למעוטי היכא דהוו ב' תולדות דאב אחד או אב ותולדה שלו, דאינו חייב אלא אחת, כדקתני סיפא העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת. שתי תולדות של אב אחד, אין חייב אלא אחת. דהרי הוא כעושה וחוזר ועושה בהעלם אחד, ואין חילוק חטאות בהעלם אחד אלא בגופי עבירה שאין דומין, או בחילוק שבתות לענין שגגת שבת (שם סח.).

רבינו גרשום

שהיה נשוי קודם לכן אחות חמותו ואשת אחיו כגון שמת בנו ונשאה אחיו ואח"כ נשאה אחי אביו ומת ואח"כ נשאה איש אחר והיא נדה וכן הבא על אם חמותו חייב עליה משום אם חמותו וכלתו ואחות אשתו וכל השמות הללו: וכן הבא על אם חמיו. חייב עליה משום אם חמיו וכלתו ואחות אשתו כו': ר' יוחנן בן נורי אמר הבא על חמותו חייב עליה משום חמותו ואם חמותו ואם חמיו. כיצד כגון שהיתה לחמותו שתי בנות ובן אחד ונשא הוא הבת האחת ונשא בת אחיה ובת אחותה וכשבא על חמותו הזקנה הרי היא חמותו ואם חמותו ואם חמיו אמרו לו שלשתן שם אחד הן. שם חמות ואינו חייב אלא חטאת אחת: א)סומכוס אמר. סופג שמונים אחד משום היא ובתה ואחד משום בתה ואותה דמה לי היא ובתה ומה לי בתה ואותה וחייב שתים ות"ק דאמר ארבעים קסבר שם אחד הן: משום דגופין מוחלקין דג' בהמות שחט ועבר תרי איסורי אבל הבא על חמותו דאין גופין מוחלקין כרבי אבהו סבירא ליה דאינו חייב אלא אחת דאמר אשה ובתה את בת בנה ואת בת בתה שארה הנה זמה היא הכתוב עשאן לכולן זימה אחת הואיל וכולן יש להן שם בת אשתו. וכ"ש בחמותו דהויא שם אחד וגוף אחד: מהו חייב אחת על כולן. משום דשם אחות אחת היא: או חייב על כל אחת ואחת. דהויין גופין מוחלקין: אמרו לו לא שמענו אבל כו'. ורואים אנו שהדברים ק"ו. מפרש בגמרא: אי נימא כדקתני. על אחותו ועל אחות אביו ועל אחות אמו אמאי קא בעי אי חייב אחת על כולן הרי שמות מוחלקין וגופין מוחלקין: אלא מצי מהדרי ליה מאחותו דסיפא דאיש אשר יקח את אחותו דיתירא הוא לחייב על אחותו שהיא אחות אביו ושהיא אחות אמו לחייבו על כל שם ושם: ומשכחת לה כו': בא עליה על אחת מכל העריות וחזר ובא עליה והואיל והוא גרם להן שהן חייבות קרבן על כל אחת ואחת אף הוא חייב קרבן על כל אחת ואחת: והתניא הוא בהעלם אחת. שבא על אחת מן העריות חמש ביאות בהעלם אחד והיא בחמשה העלמות שהיתה לה ידיעה בין כל אחת ואחת הוא אינו חייב אלא קרבן אחד והיא חייבת על כל אחת ואחת אלמא אע"ג דהוא גרם לה ה' קרבנות דבא עליה ה' ביאות הוא אינו חייב אלא אחת: אלא אימא. משום הכי מודו בה' נשיו נדות הואיל וגופין מוחלקין: קצר כגרוגרות. בשבת וחזר וקצר כגרוגרות: מ"ט דר' אליעזר התם בבא עליה וחזר ובא עליה משום דקא עבד תרתין איסורין. דהא אי אפשר לערבן לשתי ביאות בבעילה אחת. אבל בקצירה הואיל ויכול לקצור ב' גרוגרות בבת אחת אימא דאינו חייב אלא אחת: ר' אליעזר מחייב על וולדי מלאכה במקום אבות מלאכה. בשעשאן לוולדות עם אבות חייב נמי על הוולדות הואיל והוא מעין אב ולא דמי לאב ממש. והיינו דאמרינן בבבא קמא לר' אליעזר דמחייב אתולדה במקום אב היינו הכא. (השוה) [הא] אב ואב כגון שקצר וחזר וקצר פטור ואינו חייב אלא אחת: הכא במאי עסקינן באי זו תולדה במקום אב קא מחייב בדלית המודלת על גבי תאינה וקצץ הא[illegible] דתאינה היינו תולדה. ומ"ט הוי בצירה אב מלא[illegible] קצירך לא תקצור לא תבצור אלמא תרוייהו הויין אבות מלאכות: דכוותה גבי קצר דפטר כדקא דייק הא הוא אב [illegible]

בבת אחת פטור כגון שקצר בגרוגרת בבת אחת אבל קצר וחזר וקצר [וחזר] וקצר חייב [על כל אחת ואחת] היינו כדרכה: אבר המדולדל בבהמה. שפרוש ממנה מקצתו לאוכלו מהן מי מיטמא כאבר הנתלש מן החי אי לא אמרו לו לא שמענו אבל שמענו כו': ב)וכך היו מוכי שחין. לא אמר במוכי שחין ממש אלא בכל מכה שמדולדל אבר מחמתה: הולך לו ערב פסחים אצל הרופא וחותכו הרופא לאותו אבר המדולדל עד שמניח בו כחוט השערה דבוק בגוף ותוחבו לאותו אבר המדולדל ונועצו בארץ עם האבר המדולדל ונמשך הימנו בעל האבר והיה נתלש החוט ונשתייר שם האבר והלה שהיה בעל האבר עושה פסחו בטהרה שכבר נפסק ממנו אבר המדולדל. ואפילו קודם שנפסק היה טהור לעשות פסח כדאמר שאבר המדולדל באדם טהור אלא רבותא קמ"ל דאפי' כי חתכו ופסקו בזה הענין טהור הרופא ובעל האבר דלא טמייה אבר לאבר בשעת פרישתו ממנו דמוקמינן בגמרא דבניתזין בכל כחו שעקרו לאותו חוט בכח במהרה דלא שהה כלל שיטמאנו: ורואין אנו שהדברים ק"ו. מפרש בגמרא מאי ק"ו: ומה אדם שמטמא מחיים זב ובטמא מת: המוחק את הכרישה. חציר כגון שהיתה כרישה מליאה מי גשמים ומוחק באצבעו הגשמים שעל הכרישה שיפלו ממנו וכן הסוחט מי גשמים שבשערו ושבכסותו שיצאו חוץ: המשקין שבתוכו כלומר כל זמן שהמים עליהם המים אינן חשובין משקין להכשיר אם נגעה בהן הטומאה ואינן בכי יותן: היוצא ממנו מן הכרישה או מן השיער או מן הכסות מאחר שיצאו חשובין משקין להכשיר והרי הן בכי יותן: וכרישה עצמה. שנגעה בה הטומאה בעוד שהמים עליה אע"פ שלא הוכשרה בשעת נגיעה הוכשרה בשעה שפרשו ממנה המים דהא אמרינן היוצא ממנו הרי הן בכי יותן: והתנן הולך לו כו': אע"פ שסחטו בגדיהן ויש בהן מים הרבה כל כך שהמים יורדין מצד העליון של בגד לצד התחתון של בגד אעפ"כ טהורין הן המים ולא נטמאו מחמת הזב וטמא מת לפי שאין חשובין משקין לא להכשיר ולא לקבל טומאה אלא לאחר שיצאו מכולן מכל הבגד: יצאו מכולן הרי אלו מכשירין. וטהורין אלו המים שלא טימאום הבגדים לפי שאין נחשבין משקין אלא לאחר יציאתן: ואמר רב יוסף. אמאי טהורים המים ליטמו מחמת הבגדים בשעת פרישה. לפי שבשעת פרישתן מהן התיזם מהן בכל כחן ולא נשתהו כלל בבגדים ולא טימאום: ורואים אנו שהדברים ק"ו. מפרש בגמ' ומה מזבח אחד שאין גופין מוחלקין כו': א"ל ר' עקיבא אם הלכה למשה מסיני היא שחייב על כל אחת ואחת נקבל: ואם לדין. כלומר אבל אם אינה הלכה אלא מק"ו אתה רוצה לדון יש תשובה על אותו דין דלא: אם אמרת במעילה. דין הוא שיהא חייב בה על כל אחת ואחת הואיל והחמיר במעילה שעשה בה את המאכיל כאוכל המהנה כנהנה היינו כדאמר במעילה השליח שעשה שליחותו בעל הבית מעל אע"פ דבעה"ב לא אכלו ולא נהנה חייב הוא מעילה כמו [illegible]

א) עד כאן שייך לדף יד ע"ב ב) עד כאן שייך לדף טו ע"א